

Той голос розбудив посеред ночі
І душу сколихнув мені до дна.
Питаю — хто ти?
І чого ти хочеш?
І звідкіля твій голос долина?
— ...Луна. —
Чого тобі? Навіщо краєш серце
Незбутнім щастям весняного дня?
Глибока осінь,
До зими береться.
Забуто все.
То — тільки порохня...
— ...Брехня! —
Розгніваний твій голос і тривожний
Мені бентежить душу...
Не зови!
Не дорікай.
Не все на світі можна.
Зрубаєш гілку,
Спробуй — приживи.
— ...Живи! —
Ти думаєш, що я й тепер багата,
Що збереглися дорогі дари —
Гаряча мрія,
Доля нещербата...
Пощо ти кличеш
Пізньої пори?
— ...Твори!

1972

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.